

Arnošt Vašíček

**ZAJATCI
DÁBLOVA
CHŘTÁNU**

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček

ZAJATCI DÁBLOVA CHŘTÁNU

Hledali úkryt, byla to past

Ilustrace ARNOŠT HANÁK

MYSTERY
FILM

2022

Arnošt Vašíček: ZAJATCI ĎÁBLOVA CHŘTÁNU

2. vydání

1. vydání Edice ČT Praha 2014

Copyright ©Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Ilustrace©Arnošt Hanák

Fotografie©Arnošt Vašíček, Profimedia a archiv Mystery Filmu

Obálka s využitím obrazu Arnošta Hanáka, grafická úprava a sazba Daniele Janošcová

Výroba Tisk Centrum s.r.o., Modřická 645/62, Moravany u Brna

Mystery Film

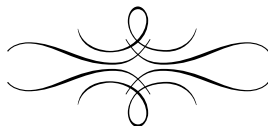
Ostrava 2022

ISBN 978-80-87730-68-3

Ďáblův chřtán je vstupem do pekla. Velmi nebezpečným místem, kterému vládou temné síly. Mnozí lidé zde navždy zmizeli. Jindy z útrob země vyšli záhadní cizinci v divných šatech. Nikdo nikdy nerozluštil záhadu tohoto prokletého území...

Kroniky Dračích skal

1. kapitola

Noc ovládlo cosi podivného. Sílicí vítr vyhnal zpoza obzoru stádo chmurných, zlověstných mraků a štal je napříč nebeskou plání. Bledé hvězdy zhasínaly pod jejich mlžnými kopyty, jedna po druhé. Nezasažená část oblohy světélkovala přízračným namodralým jasem. Odněkud z dálky ho doprovázelo temné a táhlé bzučení.

To nebyl obvyklý hlas hvozdů. Cizí nepřírozený zvuk vyvolával pocit nebezpečí a strachu.

Vyplašený krkavec vyrazil varovný skřek. Vzlétl a zakroužil nad stromy.

Kdosi se blížil tmou.

Ozvalo se odfrknutí, opakované kovové cinknutí postrojů a dusot kopyt, tlumený měkkým kobercem napadaného jehličí.

Z lesa se vynořili tři jezdci. Dlouhé pláště jim splývaly z ramenou až na hřbety koní. Široké klobouky měli zaražené hluboko do čela. Tváře pokrývaly černé šátky. Jen bělmo očí blýskalo do tmy. Zůstali stát, seřazeni jeden vedle druhého. Mlčky shlíželi do údolí, zalévaného mrtvolně sinavým svitem měsíce v úplňku. V jeho jasu se rýsovala silueta zámku.

Prostřední jezdec se ohlédnul po společnících.

„Připraveni?“

Oba muži rozevřeli pláště, pohledem zkontrolovali bambitky a nože, zastrčené za opaskem. Skoro současně přikývli hlavou.

„Tak jedeme.“

Pobídli koně. Tryskem vyrazili svahem dolů.

Ploché dno prostorného žlebu pokrývaly lány obilí a pastviny s ostrůvky keřů. Uprostřed se táhla prašná cesta. Mířila k zámku. Přehnali se přes ni v bezpečné vzdálenosti, aby je nezpозorovala hlídka u brány, dojeli k nízkým hradbám a podél nich dorazili

k osamělému mohutnému stromu. Tam přitáhli koňům uzdy, zůstali v sedlech a napjatě naslouchali.

Za hradbami panovalo ticho. Nezdálo se, že by si jich někdo všiml.

Celé první patro zámku bylo ztemnělé. Mihotavé světlo svíček plálo jen v oknech jednoho pokoje. K jejich smůle právě toho pokoje, do něhož se chtěli vloupat.

Věděli, že musí čekat.

O kus dál, na velkém nádvoří, kam přes hradby nemohli dohlédnout, plápolaly louče, zastrčené v kovových stojanech.

Po širokém venkovním schodišti hlavní budovy sbíhal velitel stráže. Byl to zavalitý hromotluk s brunátnou tváří, malýma potměšilýma očima a odulým nosem, pod kterým mu jak podkova pro štěstí visel mohutný, umolousaný knír. Řítil se rovnou k vojákům, povalujícím se okolo kamenné mísy s hořícím ohněm.

„Nač ještě čekáte? Už je přece dávno tma.“ Doběhl ke skupince a nakopl nejbližšího muže do zadku. „Chcete se tu snad válet do rána? Nemám vám sem nakonec dát houně? Tak kvalitě, kvalitě.“

Vojáci vyskočili na nohy. Popadli pušky opřené o kmen stromu. Jeden z nich se napřímil do pozoru a zavelel: „K odchodu na stráž, seřadit!“

Ostatní vojáci se kvapně postavili za něj. Na další povel vyrazili.

Bránu střežili nepřetržitě. Ale teď v neklidných dobách stavěli na noc hlídky i podél celých hradeb.

Velitel se díval, jak pochodují hloub do zahrady, dokud poslední z nich nepohltila tma. Vytáhl dýmku a pytlík s tabákem. Napadlo ho, že by mohl skočit do stáje za štolbou na partičku vrhčábů. Ale pak v něm zvítězil smysl pro povinnost a rozhodl, že ještě před tím provede kontrolu.

Vůdce trojice, co čekala v skrytu u hradeb, se jmenoval Robert. Se znepokojením se zadíval na oblohu.

Na kraj se nezadržitelně snášela bouřka, ohlašovaná prozatím ještě vzdálenými údery blesků. Vítr zesílil. Větve stromu se pod jeho nápořem rozvlnily.

„Sakra,“ zaklel šeptem. „Za chvíli bude pršet.“

„To je přece dobré, ne,“ poznamenal ten malý a tlustý. Pod šátkem se mu špatně dýchalo. Čelo měl lesklé potem. Ale možná mu ho tak z kropil strach.

„Že jo, Hanuši?“ obrátil se ke třetímu. „Strážní nebudou hlídat v lijáku,

ukryjí se někam do sucha.“

„Ale na římse bude kluzko, troubo,“ setřel ho Robert. „Polezeš tam místo mě?“

Ta představa Tlouštíka vyděsila.

„Já? Já přece nemůžu do výšky. Jako dítě jsem spadl ze stromu. Od té doby mám...,“ zatočil si ukazováčkem okolo spánku, aby naznačil, jakého charakteru jsou jeho potíže, ale na správný výraz si nevzpomněl. „Zkrátka... mastičkář povídal mámě, že skrze ten hrozný zážitek jsem nahoře k nepatrnému užitku.“

„Ty jsi k nepatrnému užitku i dole,“ prohlásil uštěpačně Hanuš.

„Née.“ Zavalitý odmítavě zamával rukama. „Já jsem jenom takhle po... po...,“ marně hledal slovo.

Hanuš mu skočil do řeči. „Podělanej.“

„Postiženej,“ ohradil se Tlouštík.

„Seš postiženej i podělanej a obojí se nedá přehlédnout.“

„Zmlkňte,“ okřiknul je Robert. Podíval se k rozsvíceným oknům v prvním patře. „Co tam tak dlouho dělá?“

Hrabě Leopold seděl u pracovního stolu a dopisoval záznam v účetní knize. Nakonec přidal datum: *O dni letního slunovratu léta páně 1701*. Odložil pero. Letmo přeletěl stránku pohledem, osušil ji, zavřel knihu a odnesl ji ke komodě s mnoha zásuvkami a dvířky. Jedny otevřel. Uvnitř, vedle velké ozdobné skříňky na šperky stálo několik naditých váčků s dukáty.

Ten pohled dovedl potěšit.

Hrabě uložil knihu. Dvířka pečlivě uzamkl a klíč sevřel v dlani.

Dole před hradbami se tlouštík otočil k Hanušovi.

„Řekni mi to ještě jednou.“

„Co jako?“

„No o tom pokladu. Co všechno je v té skříni?“

„Šperky a zlaťáky.“

„Kolik?“

„Dost pro všechny.“

„Viděl jsi je?“

Hanuš na okamžik zaváhal.

„Já ne. Ale vím, kde jsou. Johana mi řekla, kam pán schovává cennosti. Uklízela tam a dveře byly otevřené.“

„To je ta služka, co za tebou chodila, když jsi ještě sloužil na zámku?“ ujistil se Tlouštík.

Hanuš přikývl.

„Říkala, že lepšího chlapa by nenašla. Chtěla si mě vzít.“

„I potom, co tě hrabě přistihl, jak kradeš ve spíži, a nechal tě zmrskat?“ zeptal se Robert. Hlas měl okořeněný špetkou posměchu.

Hanuše ta vzpomínka rozpálila.

„Však teď mi za to zaplatí,“ procedil výhruzně mezi zuby. Všiml si, že okna hraběcí pracovny již potemněla. „Nikdo tam není. Můžeme jít,“ navrhl.

Dobrá,“ souhlasil Robert. „Vyrazíme.“ Podíval se na dlouhou pevnou větev, která se klenula až nad zámeckou zahradu. „My dva se po stromě dostaneme na hradby.“ Otočil se k Tlouštíkovi. „A ty... postiženej... zůstaň tady, u koní.“ Postavil se ve třmenech, chytil se větve nad hlavou, vyšvihl se do koruny, hbitě přeručkoval pár metrů a tiše se spustil na širokou kamennou zeď.

Dole na druhé straně přecházel strážný. Spíš chlapec než muž. Nebylo mu více než šestnáct.

Robert si byl jistý, že ho voják neviděl.

Strážný pochodoval podél hradeb. Vyplašeně vzhlížel k obloze, která stále silněji světélkovala.

Bouře se přesouvala přímo nad zámek. Ale ještě nepršelo.

Vzadu se cosi pohnulo.

Strážný se bázlivě otočil. Ve tmě pod stromy tančilo nepatrné rudé světýlko.

Sundal pušku z ramene.

„Stůj! Kdo tam?“ Snažil se, aby to znělo mužně a odhodlaně.

„Velitel.“

„Jaký velitel?“

„Tvůj velitel, pitomče.“

Kníráč se vyvalil ze stínu. V ruce svíral zapálenou dýmku.

„Jsi na stráži poprvé, či co?“

„Ano, pane. Úplně poprvé.“

To hromotlukovi ubralo páry.

„Dobře.“ Smiřlivě pokýval hlavou. „Tak se snaž. A ne abys někam zalezl před bouřkou. Měj oči otevřené.“

Strážný srazil paty k sobě.

„Provedu.“

Velitel si významně poklepal dlaní na obrovitou hrud'

„Mně nikdy neproklouzla ani myš.“

Po hradbách za jeho zády přeběhli Robert s Hanušem.

Mladík spatřil jejich příkrčené postavy a leknutím otevřel ústa.

Velitel stráže si to vyložil jako výraz obdivu a potvrdil svou dokonalost.

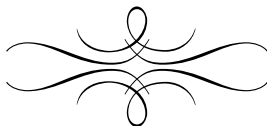
„To si piš!“

„Já neumím psát, pane.“

Velitel zmateně mávl rukou.

„No, tak si to alespoň pamatuj.“

2. kapitola

Cesta k pokladu vedla z hradeb přes střechy stájí a nízké hospodářské budovy. Odtud se Robert s Hanušem vyšplhali na kordonovou římsu, oddělující přízemní sály od prvního podlaží. Zpuchřelá omítka se jim drolila pod nohama. Poryvy větru vytrvale útočily, jako by dostaly příkaz srazit je oba dolů.

Robert věděl, že musejí spěchat. Oslňující blesky stále častěji zvedaly oponu tmy. V jejich záři si stráž mohla snadno všimnout, že se do zámku dobývají vetřelci.

Postupovali bez zastávky, krok za krokem, opatrně, ale rychle, když přímo před nimi vzplanulo světlo.

Kdosi se svícnem v ruce vešel do pokoje sousedícího s hraběcí pracovnou.

Oba zbojníci rychle uhnuli z výhledu oken. Přitiskli se ke zdi. Chvilí stáli a čekali. Pak se Robert odvážil nahlédnout dovnitř.

Byla to ložnice. Na posteli s baldachýnem seděl malý, asi šestiletý chlapec v hnědém sametovém oblečku, bílých punčochách a kožených střevících. Před ním dřepěla mladá půvabná žena.

Robert poznal hraběnku. Přes sklo ale nemohl slyšet, jak říká: „Johana ti přinese mléko a pomůže se svlékáním. Pak už budeš spát. Ano?“

Chlapec přikývl. Díval se na přívěsek, který se houpal matce na krku.

„Líbí se ti?“ Hraběnka vzala šperk mezi prsty a lehce ho nadzvedla. „Dostala jsem jej od tvého otce. Až budeš velký, daruješ své ženě podobný.“ Pohládila chlapce po vlasech a políbila ho na čelo. „Dobrou noc, Arture. Hezké sny.“ Zvedla se a vyplula z ložnice.

Muži venku na římse se taky pohnuli. Překonali posledních pár metrů k oknům do hraběcí pracovny, jedno z nich rozbili a vnikli dovnitř.

Prostorný pokoj ovládala tma.

Trvalo chvíli, než rozeznali, že celou levou stěnu zabírá knihovna. Přímo před nimi se bělaly dveře na chodbu. Vpravo stály tři komody. Všechny měly vysoké nástavce s plnými dvířky a masivním kováním.

„Která z nich je pokladnice?“ zeptal se Robert přidušeným hlasem.

„Johana povídala, že ta hned u stolu.“

Služčina zpráva jim byla stejně platná jak medvědí lejno. Velký psací stůl uprostřed pracovny měl ke každé z komod stejně daleko.

Vrhli se na tu u okna. Velkými noži vylomili horní dvířka a pak páčili jednu zásuvku za druhou. Vyhazovali ven účetní záznamy, obchodní smlouvy, soukromé dopisy.

„Samý lejstra,“ zasyčel vztekle Robert. „Kde jsou ty zlaťáky?“

„Musí tady být.“ Hanuš se rozhlídnul okolo. „Cítím je. Úplně se mi touhou po nich stahuje hrdlo.“

„Aby ti ho spíš nestáhla oprátka, až nás lapí.“

Hanuš se zadíval na vedlejší komodu.

„Co tahle dvířka?“

Na první pohled si toho nevšimli. Jako jediná ze všech měla dva zámky.

Hanuš mezi ně vsunul svůj nůž a zapáchil.

Namáhané dřevo zasténalo, ale nepovolilo.

„Ustup kousek.“ Robert vrazil špici své dýky nad Hanušův nůž. „Zabereme spolu.“

Oba se opřeli do střeňek.

Dvířka vzdorovala jen krátce. Pak se s ohlušujícím praskotem rozlomila.

Ten ostrý pronikavý zvuk zněl zbojníkům jako andělský chór, slibující rajský život v přepychu. Stráži na chodbě připomínal spíš polnici burčující na poplach.

Sotva si Robert vhodil za halenu první váček s penězi a Hanuš otevřel skříňku se šperky, do pracovny vletěl voják s puškou v ruce.

„Ani se nehněte!“ zařval výhružně. Vzápětí mu strach podlomil kolena. Ti dva bleskurychle vytáhli své bambitky. Věděl hned, že nechtějí střílet holuby venku za oknem. Mířili přímo na něj.

Tohle nebyla patová situace, kdy se s nepřítelem držel v šachu. Tohle byl jasný mat. Oba zloděje zastřelit nemůže, a i kdyby skolil jednoho, schytá to od druhého.

Voják sklopil pušku. Pomalu začal couvat zpět ke dveřím.

Robert jeho ústup posvětil.

„Vrať se na chodbu a buď zticha. Rozumíš? Jinak seš první na řadě.“

Hanuš stále držel vojáka na mušce.

„Nemůžem ho pustit.“

„Ale zabít taky ne. To je přece naše pravidlo.“

„Jen pokud nám nejde o krk. A tady to smrdí popravištěm. Nechci skončit v rukou kata.“

Robert nasadil domlouvačný tón.

„Mysli trochu. Pokud ti venku o nás neví, máme šanci utéct. Když vystřelíš, seběhne se tu celý oddíl. Za hradby se už nedostaneme.“

Hanuš sklopil paži se zbraní. Podíval se na vojáka.

„Tak běž, ale jestli spustíš poplach...“ výhružně zašermoval hlavní bambitky. Počkal, až strážný vyjde ze dveří, vrátil se ke skřínce, nacpal si všechny šperky za oděv a hodil Robertovi zbývající váčky s penězi.

„Já věděl, že se to povede.“ Vyhoupł se na okno. „Tlouštík bude zírat, kolik zlata jsme tu sebrali.“ Spokojeně se zakřenil. Úsměv mu vydržel, i když se mu do zad zavrtaly první kulky zdola.

Stráž na nádvoří si všimla rozbitého skla na zemi a teď už věděla, odkud tam spadlo.

Pracovnu zaplnily ohlušující rány dalších výstřelů, smíšené s pronikavým křikem, přicházejícím z druhé strany.

Robert se otočil.

V otevřených dveřích stála mladá žena s hrnkem mléka na podnosu. Oči měla vytřeštěné hrůzou. Třásla se po celém těle. Hystericky ječela. Hlasitě a vytrvale.

Hanuš k ní vztáhl ruku.

„Johano...“ Třetí salva ho zasáhla v plné síle. Trhala mu maso z těla. Zavrával. Marně se pokusil zachytit dřevěného rámu. Chmátl rukou do prázdna. Ještě cosi vykřikl a zřít se dolů.

Robert horečně přemýšlel, zda vojáci pod okny vědí i o něm. Záleželo na tom, jak rychle se poženou do patra. Každopádně musel najít jinou cestu k úniku.

„Jak se dostanu ven?“ Zařval na Johanu.

Přestala ječet. Stiskla bezkrevné rty k sobě. Nevydala ani hlásku. Oči jí vyplašeně těkaly.

„Slyšíš? Kudy k hradbám?“

Důrazný tón Robertova hlasu přivedl Johanu zpět k vědomí.

„Seběhni po schodech až ke sklepům. Je tam zadní vchod pro služebnictvo.“ Ukázala na druhou stranu chodby.

Robert jí vsunul do ruky váček s dukáty.

„To je Hanušův podíl. Pořád mluvil o tom, jak jste se měli rádi.“ Na další slova útěchy se nevzmohl. Vystřčil bradu ke dveřím sousedního pokoje. „Tam vedle spí hraběcí synek?“

Johana se vyděla.

„Neubližuj mu, prosím.“

„Nic se mu nestane. Pustím ho, hned za hradbami,“ ujistil ji Robert. Přeběhl pár metrů a vpadl do ložnice.

Artur stále způsobně seděl na kraji postele.

Robert ho popadl do náruče. Vyběhnout zpět na chodbu nemohl. Cestu mu zastoupil voják.

Ten voják, kterému ušetřil život.

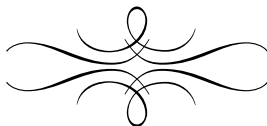
„Chytej!“ Robert vyhodil Artura do vzduchu před sebe.

Voják uposlechl rozkaz. Puška mu přitom vypadla z ruky.

Robert vytáhnul bambitku, vzal ji za hlaveň a těžkou dřevěnou rukojetí praštil vojáka po hlavě.

„Neměl ses vracet, troupe.“ Přitáhl Artura zpět k sobě, jen o zlomek sekundy dřív, než voják ztratil vědomí a sesul se k zemi.

3. kapitola

Tloušťtík to viděl černě.

Přesněji řečeno viděl prd, ale slyšel rány z pušek, a i když rozhodně nebyl myslitel, pochopil, že vojáci nemají plané střelecké cvičení. Tam za hradbami šlo komusi o život. A on dobře věděl komu.

Odjakživa měl naděláno v hlavě, teď byly v nebezpečí i jeho gatě. Má ujet, dokud je čas?

Ta možnost ho lákala. Nechtěl riskovat, že padne do rukou zámecké stráže.

Mučili by ho a nakonec pověsili za žebro na hák. Nemohl spoléhat na to, že bude odsouzen jen k vězení. V Černém lese loupili už dlouho. Přepadávali vozy se zbožím pro vrchnost. Šlechtu obírali o šperky. Od zámožných měšťanů požadovali výkupné.

„Peníze, nebo smrt!“

A teď si troufli vpadnout až do zámku. Tohle jim hrabě nedaruje.

Tloušťtík si uměl spočítat, že pokud ho chytí, živý se z toho nedostane. Ale taky věděl, že když uteče a Robert s Hanušem přežijí, stáhnou ho zaživa z kůže. Zradu by mu nikdy neodpustili.

Odvázal koně, vydrápal se do sedla a s uzdou v dlaních čekal, z které strany se co šustne.

Střelba už ustala. Z nádvoří se ozývaly jen povely a dunění těžkých bot, jak vojáci zmateně přebíhali z místa na místo. Bylo jasné, že zbojníky ztratili z dohledu.

Zato Tloušťtík uviděl shrbenou postavu. Blížila se podél hradeb s děckem na rukou.

Byl to Robert. Ven se dostal zadní brankou. I ta byla obvykle dobře strážena, ale jen co se začalo střílet, vojáci opustili post, aby pomohli v zátahu u hlavní budovy.

„Kde je Hanuš?“ zeptal se Tlouštík vyděšeným hlasem.

„Dostali ho.“

Robert posadil Artura na koně a sám se vyšvihl za něj do sedla.

„Dělej. Jedeme!“ Kopl zvíře do slabin.

Hnali se tryskem, bok po boku, co nejdál od zámku.

„Nač se taháš s tím spratkem?“

„Nebudou na nás střílet. Zbavíme se ho, až je setřeseme. A možná se za námi ani nepoženu.“

Tlouštík tomu nevěřil.

„Přece nás nenechají odjet jen tak.“

„Budou se bát, aby se klukovi něco nestalo. Počkají, až si řekneme o výkupné.“

Robert se pletl.

Hrabě Leopold už byl také v sedle. Postavil se ve třmenech a zařvel: „Otevřete bránu! Všichni na koně!. Musíme je dohnat dříve, než vjedou do lesů.“

Mladý gardista cítil příležitost k povýšení.

„Chcete je dostat živé, pane?“

„Chci zpátky živého a zdravého syna. Pak je všechny zabijte.“

Gardista zvedl svůj kord k rozběsněné obloze.

„Jedem. Nesmí nám uniknout.“

Dvacet mužů vyrazilo do noci.

Bouře vrcholila. Liják vytrvale smácel zem, strhával rozbředlou půdu a hloubil stružky ve svazích. Na polích a loukách stála voda. Bláto stříkalo koním od kopyt. Burácení hromů je děsilo. Silný protivítr brzdil jejich běh.

Zbojníci si udržovali pořád stejný náskok. Dostatečně velký, aby se nemuseli bát střelby, ale příliš malý na to, aby se ještě za tmy ukryli v Černém lese.

Noci teď byly krátké. Co nevidět začne svítat. A za světla v otevřené krajině zůstat nemohli. Bylo třeba rychle najít náhradní skryš.

Hrabě Leopold to věděl taky. Pokud se jim lupiči neztratí v hustých porostech, dřív nebo později je doženou. Nesměli ztratit ani okamžik.

„Rychleji!“ přikázal svým mužům.

Přihnali se k mělké horské řece s kamenitým dnem. Voda sahala koním sotva po kolena, když se brodili na druhý břeh.

Jasný záblesk doprovázený strašidelným duněním hromu splášil několik zvířat.

Jeden z jezdců se neudržel v sedle. Zřítíl se do proudu. Hlavou třísknul o vyčnívající balvan.

Hladinu zbarvila krev.

Dva gardisté se vrhli na pomoc.

„Nezdržujte se s ním,“ zavelel Leopold.

„Ztratil vědomí, pane. Utopí se,“ hlásil ten, který byl zraněnému nejbližší.

Hrabě nestrpěl odpor.

„Nasedněte. Jedeme dál!“

Vrátili se do sedel. Vyjeli z řeky.

Tělo za jejich zády se bezvládně převalovalo v proudu. Když ho zahlédli naposled, plulo po hladině tváří dolů.

Robert se obával, že jejich unavení koně tuhle štvanici dlouho nevydrží. Slyšel, jak těžce dýchají. Viděl pěnu na zpoceně srsti.

Stoupali teď k vrcholu podlouhlého pahorku. Až přejedou jeho hřbet a budou se spouštět dolů na druhou stranu, pronásledovatelé je na čas ztratí z očí.

Toho chtěl využít.

Naznačil, že zamíří doleva.

Tlouštík jeho manévr nechápal.

„Kam jedeme?“

„K Dračím skalám.“

Kdyby Robert řekl: „Jedeme smrti vstříc!“ Tlouštík by byl vyděšený mín.

Ovčák z jeho vesnice právě v těchto končinách kdysi viděl hrůznou bestii s ještěřčí hlavou a tělem pokrytým šupinami. Byla menší než dospělý muž, ale člověk by se jí nedokázal ubránit. Svou kořist rozpárala ostrými drápy na krátkých předních končetinách a pak ji rvala na kusy v mohutných čelistech. Většinou lovila zatoulaný dobytek anebo ovce na málo hlídaných odlehlých pastvinách. Lehce si dovedla poradit i s vlky.